

на такі групи на основі задоволення їх інтересів та потреб; забезпечується найбільш сприятливий соціально-психологічний клімат всередині організації. Негативний вплив може проявлятися в опорі змінам в організації, поширенні чуток, що призводять до конфліктів та негативного ставлення до керівників [3].

Отже, для збільшення ефективності роботи всієї організації, керівництво має визнати неформальну організацію і впливати через неї на ефективність діяльності в цілому, прислухатися до думки неформальних груп, враховувати ефективність рішень неформальних організацій та не допускати розповсюдження пліток шляхом оперативного надання офіційної інформації.

Список використаних джерел:

1. Мнушко З. Н., Дихтярева Н. Н. Менеджмент и маркетинг в фармации. Ч. I. Менеджмент в фармации / под ред. З. Н. Мнушко. – Х., 2013.
2. Управління людськими ресурсами. Групи в організації [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.naiu.kiev.ua/books/osnovu_menedjmentu/files/.pdf
3. Монастирський Г. Л. Теорія організації : навч. посіб. / Г. Л. Монастирський. – К.: Знання, 2014. – 319 с.

К. е. н. Сисоліна Н. П., к. т. н. Савеленко Г. В., к. е. н. Нісфоян С. С.

Центральноукраїнський національний технічний університет,

м. Кропивницький (Україна)

ЕКОНОМІЧНИЙ ПОТЕНЦІАЛ ВІТЧИЗНЯНИХ ПРОМИСЛОВИХ ПІДПРИЄМСТВ

На конкурентоспроможність країни, на її місце в світовій спільноті безпосередньо впливає інноваційний розвиток вітчизняних промислових підприємств. Проте на сучасному етапі вітчизняні промислові підприємства машинобудування не відповідають сучасному рівню науково-технічного прогресу, тому потребують значного переоснащення для забезпечення виробництва якісної та продуктивної техніки, яка зможе конкурувати із провідними іноземними виробниками техніки та приносити прибуток, зокрема і національній економіці.

Більшість машинобудівних підприємств по випуску техніки, зокрема сільськогосподарської, часто баланують на межі банкрутства, вони втрачають свій потенціал, коли випускають продукцію в одиничних екземплярах або малими серіями, або взагалі, на даний час, зупинені, а деякі вже порізані на металобрухт. Виходом з цієї ситуації, тобто на конкурентні позиції з світовими

лідерами техніки, є впровадження та належне виконання державних програм розвитку з чітко прописаними кроками їх виконання.

Промислові підприємства машинобудування, зокрема сільськогосподарського, в кращому випадку працюють на вторинний ринок, а, взагалі, в сучасних умовах поступово втрачають ринки збуту.

Те що відбувається відповідає закону спадної віддачі, тобто безперервне зростання одного змінного ресурсу у сполученні з незмінною кількістю інших ресурсів на певному етапі призводить до припинення віддачі від нього, а потім скороченню [1, с.174]. Так, на вітчизняних підприємствах металургії десятки років не впроваджували нові технології, на багатьох підприємствах залишилися технології про які вже забули в світі, і внаслідок цього Україна, з експортера метала, наприклад, в Китай, стала імпортером китайського металу, тому що Китай в цей самий час розвивав свою металургію, щоб вийти на світові ринки. А з іншого боку, з'являються матеріали-замінники. Майже теж саме відбувається і на підприємствах машинобудування.

З кожним роком вийти з кризи стає все важче: старіють і вибувають з господарського обігу виробниче обладнання і технічне оснащення; морально застарівають численні експериментальні зразки нових моделей техніки, які так і не були поставлені на серійне виробництво.

За останні ж десятиліття промислові підприємства суттєво, а у деяких випадках критично, втратили унікальні кадри конструкторів, проєктантів, інженерів, організаторів виробництва, працівників робітничих професій.

В сучасних міжнародних відносинах Україна, як і Китай, перестає бути дешевим виробником, що є позитивним явищем, оскільки виникла об'єктивна необхідність збільшувати розмір заробітної плати, оскільки і кваліфіковані, і некваліфіковані кадри їдуть закордон на тимчасову або більш постійну роботу, частіш за все, до Польщі, а зараз, і до Німеччині та звикають до іншого рівня заробітної плати. Проте, китайські підприємства в той же час покращують якість своєї продукції, а вітчизняні, на жаль, частіш за все не проводять робіт на перспективу, інноваційні процеси відбуваються за залишковим принципом.

Для промислових підприємств вироблення сучасної стратегії розвитку передбачає націленість на ринок, в основі якої повинна бути технологічна політика. Крім того, осучаснений виробничий процес передбачає розвиток експериментального виробництва, організаційну та мотиваційну підтримку творчого креативного мислення на підприємстві. Тобто отриманий прибуток

підприємства не повинен бути повністю направлений на «проїдання», а хоча б частково на перспективу[2].

Шляхи по відновленню конкурентоспроможності вітчизняних підприємств машинобудування повинні бути дієвими. Це різноманітне сприяння виробництву сучасної продукції з врахуванням нових технологій, що відповідає сучасним позиціям якості, необхідно надавати перевагу впровадженню енергозберігаючих технологій, нетрадиційних енергоресурсів та засобів контролю за витратами енергії.

Підприємствам необхідно впроваджувати комплексний механізм підвищення інноваційного розвитку, оскільки саме від управління внутрішньою діяльністю підприємства залежатимуть результативні показники всієї роботи підприємства. Крім вже визначених підходів є необхідність проведення обґрунтованої політики закупівлі по тендерах та постійний програмний ціновий моніторинг по закупівлі матеріалів та комплектуючих, що дозволить прозоро залучити нових постачальників з більш сприятливою ціною. Дієвий маркетинг як частина продажу продуктів підприємства, з цілеспрямованим відзначенням якості, може збільшити частку ринку внаслідок чого зростуть обсяги продажу.

Список використаних джерел:

1. Петюх В. Н. Рыночная экономика. Настольная книга делового человека. – К.: Урожай, 1995. – 432 с.
2. Сисоліна Н. П., Савеленко Г. В., Сисоліна І. П. Проблемні аспекти і перспективи інноваційного розвитку сільськогосподарського машинобудування // Центральноукраїнський науковий вісник. Економічні науки.–Кропивницький: ЦНТУ, 2018. – Вип. 1(34). – С. 278–286.

Тицький В. О.

Дніпровський національний університет імені Олеся Гончара (Україна)

ОСОБЛИВОСТІ СТРАТЕГІЧНОГО УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ПІДПРИЄМСТВ У СУЧАСНИХ УМОВАХ

Сучасна концепція управління економічними системами на різних рівнях (країна – регіон – галузь – підприємство) – це концепція стратегічного менеджменту. Вона виникла в протидію викликам і загрозам навколишньому середовищу, підвищенню його глобалізації, погіршенню і радикальним змінам конкуренції. В процесі еволюції контролю, які відбулися під впливом змін у виробництві 60–70 роках ХХ століття і з'явилося стратегічне управління.